

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. J. G.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 30. 4. 2007, č. 150, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2007, č. j. 6 Ca 203/2007 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Policejní prezident žalobou napadeným rozhodnutím ve věcech kázeňských ze dne 30. 4. 2007, č. 150, zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené rozhodnutí ředitele Policie České republiky Správy Severomoravského kraje ve věcech kázeňských ze dne 27. 12. 2006, č. 461. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 30 a § 32 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“; s účinností od 1. 1. 2007 zrušen a nahrazen zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů, dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a podle § 33 písm. b) zmíněného zákona mu byl uložen kázeňský trest snížení funkčního platu o 5% na dobu jednoho měsíce.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí policejní prezident uvedl, že řízení ve věcech kázeňských bylo zahájeno dne 21. 11. 2006 za účinnosti předcházející právní úpravy dané zákonem č. 186/1992 Sb., a protože bylo rozhodováno o povinnosti obsažené v nové právní úpravě představované zákonem č. 361/2003 Sb., platí podle § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., že se řízení provede způsobem stanoveným v novém zákoně. Podle policejního prezidenta žalobce svým prokázaným jednáním dne 8. 11. 2006 kolem 7,10 hod v budově ŠPS

ve Frýdku-Místku vulgárním a hrubým způsobem verbálně napadl kpt. J. M., čímž porušil § 28 odst. 1 písm. a) zákona č. 186/1992 Sb. a čl. 1 odst. 1 nařízení ministra vnitra č. 26/1999, přičemž skutková podstata předmětného kázeňského přestupku, obdobně jako kázeňský trest, byla převzata novou právní úpravou v § 50 odst. 1 a § 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. Skutkový stav byl zjištěn v souladu se zákonem a žalobce se mohl před uložením kázeňského trestu k věci vyjádřit. S ohledem na tyto skutečnosti proto policejní prezident odvolání žalobce podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 10. 2007, č. j. 6 Ca 203/2007-50, žalobu napadající shora uvedené rozhodnutí policejního prezidenta odmítl. V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl, že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci do vlastních rukou dne 14. 5. 2007, kdy téhož dne nabylo právní moci. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. řízení ve věcech služebního poměru zahájené před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou služební funkcionáři způsobem stanoveným v tomto zákoně, jestliže je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsažené. V ostatních případech se řízení dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zastavuje. Soud vyjádřil, že řízení ve věcech kázeňských bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., ale vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno o povinnosti obsažené v § 45 odst. 1 písm. a), § 46 odst. 1 a § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., provedl služební funkcionář řízení způsobem stanoveným v tomto zákoně. Podle § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. účastník může podat žalobu u soudu proti rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení podle tohoto zákona, do 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Soud v daném ohledu uvedl, že v tomto případě musela být žaloba podána do 60 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Obecné lhůty k podání žaloby stanovené s. ř. s. se nelze dovolávat, neboť zvláštní zákon – zákon č. 361/2003 Sb. – stanovil lhůtu jinou. Napadené rozhodnutí policejního prezidenta nabylo právní moci dne 14. 5. 2007 a žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 14. 7. 2007, pročež se tak stalo po marném uplynutí zákonem č. 361/2003 Sb. stanovené 60 denní lhůty. Posledním dnem pro podání žaloby bylo 13. 7. 2007, tudíž žaloba byla podána opožděně. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze prominout, soud žalobu jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“) nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu. Stěžovatel v ní uvedl, že zákonnou lhůtu k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. dodržel, a to i v případě, že ustanovení § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. upravuje lhůtu 60 dnů počítanou od právní moci rozhodnutí. Podle stěžovatele soud upřednostňuje lhůtu pro podání žaloby v rozsahu 60 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí stanovenou zvláštním zákonem podle § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., před obecnou lhůtou dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí stanovenou § 72 odst. 1 s. ř. s., kterou nepochybně dodržel. Pro případ, že právní úprava lhůt umožňuje různé způsoby interpretace, se má dát přednost lhůtě delší, což stěžovatel doložil odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou jeho rozsudkem ze dne 14. 8. 2003, č. j. 2 As 19/2003-58, publikovaným pod č. 19/2003 Sb. NSS. Vzhledem k těmto skutečnostem proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2007, č. j. 6 Ca 203/2007-50, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Policejní prezident ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s předmětným usnesením Městského soudu v Praze ztotožňuje. Řízení ve věcech kázeňských bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., přičemž s ohledem na znění § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. služební funkcionář provedl řízení způsobem stanoveným v novém zákoně.

Ustanovení § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., podle kterého lze podat žalobu u soudu do 60 dnů od právní moci rozhodnutí, je speciálním vůči ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., které stanoví obecnou lhůtu k podání žaloby na dva měsíce, ale to pouze v případě, že zvláštní zákon nestanoví lhůtu jinou. Stěžovatel se proto nemůže této obecné lhůty dovolávat. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 5. 2007, žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 14. 7. 2007, tedy opožděně. Argumentace judikaturou Nejvyššího správního soudu je účelová, neboť zákonná úprava jasně stanoví délku lhůty pro podání žaloby a neumožňuje různé způsoby interpretace. Proto policejní prezident navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Podle stěžovatele je rozhodnutí Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta jeho žaloba pro opožděnost, nezákonné, neboť soud měl při existenci dvou rozdílných lhůt k podání žaloby přihlídnout ke lhůtě delší, kterou stanoví soudní řád správní. V takovém případě je jeho žaloba podána včas.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto stížnostní námitku důvodnou. Jak již zcela správně ve svém rozhodnutí uvedl soud prvního stupně, řízení ve věcech kázeňských bylo zahájeno za účinnosti předcházející právní úpravy dané zákonem č. 186/1992 Sb. Vzhledem ke splnění podmínek vyjádřených v ustanovení § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. (řízení ve věcech kázeňských bylo rozhodováno o povinnosti obsažené v zákoně č. 361/2003, konkrétně pak podle jeho § 45 odst. 1 písm. a), § 46 odst. 1 a § 50 odst. 1), se po 1. 1. 2007 správně postupovalo podle nové právní úpravy představované zákonem č. 361/2003 Sb. Soud prvního stupně proto porovnal znění § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. a § 72 odst. 1 s. ř. s. co do stanovení lhůty k podání žaloby, přičemž dospěl k právnímu závěru, že lhůta k podání žaloby do 60 dnů od právní moci rozhodnutí podle § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. je zákonnou výjimkou (*lex specialis*) k obecné právní úpravě lhůt k podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze podat žalobu ve lhůtě do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, není-li však zvláštním zákonem stanovena lhůta jiná. Tímto dovětkem je zvolena konstrukce předmětného ustanovení, jako právní úpravy obecné (*lex generalis*). Podle Nejvyššího správního soudu, což již zmínil i soud prvního stupně, v daném případě musela být žaloba podána do 60 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí policejního prezidenta. Obecné lhůty se úspěšně dovolávat nelze, neboť byla splněna podmínka vyjádřená v hypotéze § 72 odst. 1 s. ř. s. *in fine* v podobě existence zvláštního zákona, neboli zákona č. 361/2003 Sb. a jeho ustanovení § 196 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí policejního prezidenta nabylo právní moci dne 14. 5. 2007 a podle § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. bylo možné podat žalobu ve lhůtě do 60 dnů od tohoto okamžiku. Podle § 211 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. lhůta určená podle dní počíná dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek. Taktéž stanoví § 40 odst. 1 s. ř. s. Jedná se obecné pravidlo počítání začátku a konce běhu lhůt, které je stejné jak v s. ř. s., tak i v zákoně č. 361/2003 Sb. Z této skutečnosti plyne a Nejvyšší správní soud souhlasí s totožným právním závěrem soudu prvního stupně, že posledním dnem k podání žaloby bylo 13. 7. 2007. Stěžovatel však podal žalobu k poštovní přepravě až dne 14. 7. 2007, tedy až po marném uplynutí zvláštní lhůty

stanovené § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., což již naprosto správně uvedl soud prvního stupně. Argumentace judikaturou představovanou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2003, č. j. 2 As 19/2003-58, publikovaným pod č. 16/2003 Sb. NSS není na místě. Daný judikát řešil případ rozdílných způsobů interpretace, kdežto v posuzovaném případě k rozdílné interpretaci dojít nemohlo. Rozdílná je totiž sama právní úprava. Za stavu, kde obecná právní úprava obsažená v § 72 odst. 1 s. ř. s. stanoví dvouměsíční lhůtu počínající od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, přičemž sama počítá s možností existence lhůty jiné, obsažené v dalším zákoně, je třeba s ohledem na pravidlo *lex specialis derogat lex generalis* dát při aplikaci přednost zvláštní právní úpravě. V tomto případě to byl zákon č. 361/2003 Sb. a jeho ustanovení § 196 odst. 1, které stanovilo lhůtu k podání žaloby v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Ve vztahu k předešlé právní úpravě lze odkázat na právní závěry obsaženém v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 55/2003-52, dostupném na www.nssoud.cz, podle nichž třicetidenní lhůta pro podání žaloby, stanovená v § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. není v rozporu s § 72 odst. 1 s. ř. s. Soudní řád správní stanoví pro podání žaloby lhůtu dvou měsíců za předpokladu, že zvláštní zákon nestanoví jinak. Takovým zvláštním zákonem je i zákon č. 186/1992 Sb. Dnes je jím však zákon č. 361/2003 Sb. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na shora uvedené uzavírá, že soud prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, a proto nijak nepochybil, když opožděnou žalobu, za situace, kdy podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout, ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených závěrů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřislušní a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu